

ται, τοῦ ἤλθε ἡ ὄρεξις νὰ παίξῃ. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι ἡτοιμάζοντο νὰ ὑποδεχθoῦν τὸν θάνατον, αὐτὸς ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ μέσον διασκεδάσεως.

Καὶ τὸ εὗρε εἰς τὸ κόκκινον ὕφασμα, ποῦ ἦτο σκεπασμένον τὸ ἅγιον Δισκοπότηρον! Τί ωραίαν σημαίαν θὰ ἔκανε μ' αὐτό! Ἀπαράλλακτικὴ σὰν ἐκείνη ποῦ εἶχε ἡ Δημαρχία στὸ χωριό του!

Καὶ διαφυγὼν τὴν προσοχὴν τῶν μεγάλων, κατῴρθωσε νὰ ἐξέλθῃ κρυφίως διὰ τινος ὀπισθίας θύρας καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ εἰς τὴν στέγην.

Ἐκεῖ στερεώσας τὸ κόκκινον ὕφασμα ἐπὶ τινος πασσάλου, τὸ ἐστύλωσε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στεγάσματος.

Καὶ ὅταν εἶδε τὴν σημαίαν νὰ κυματίζῃ ὑπερήφανα ἐκεῖ ἐπάνω, ἔβγαλε τὸ φεσάκι του, καὶ τὸ κουνοῦσε μὲ ἐνθουσιασμόν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἐξηγεῖτο τὸ ἀνεξήγητον!

Ὁ τοῦρκος ἀξωματικὸς θὰ ἐξέλαβε ἀναμφιβόλως τὸ ἀνεμίζον ἐρυθρὸν ὕφασμα ὡς σημαίαν τουρκικὴν, τὸν δὲ φεσοφοροῦντα μικρόν, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἴσως, ἀντὶ Τούρκου στρατιώτου, καὶ νομίσας ὅτι τὸ φυλακεῖον εἶχεν ἤδη παραδοθῇ εἰς ἄλλο τμῆμα στρατοῦ, ἐθεώρησε περιττὴν τὴν περαιτέρω ἀργοπορίαν καὶ ἔδωσε τὴν περίφημον διαταγὴν τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ στροφῆς!

Εἶχε δίκαιον ὁ ἱερεὺς! Τῷ ὄντι μεγάλος, πολὺ μεγάλος ὁ Θεός!

(Ἀθῆναι, 10 Ἰουνίου 1916)

ΜΑΡΙΑ Π. ΣΤΑΜΑΤΕΛΛΟΥ

Ὑπνωτικὸν . . . . πρὸ τοῦ ὕπνου!

Ἡ ἄρρωστη. — Καὶ ποιά ὥρα, γιατρὲ μου, πρέπει νὰ παίρνω τὸ ὑπνωτικόν;

Ὁ γιατρός. — Μά . . . γιὰ πλὺ οἴγονα, καλλίτερα νὰ τὸ παίρνετε ἕνα τέταρτο πρὶν . . . ἀποκοιμηθῇτε . . .